

שבת כד:ג – עירובין א:א

פרק כד: משנה ג

אין אובסין את הגמל, ולא דורסין, אבל מלעיטין.
ואין ממרים את העגלים, אבל מלעיטין.
ומהלקטין לתרנגולין. ונותנין מים למרסן, אבל לא גובלים.
ואין נותנין מים לפני דבורים ולפני יונים שבשבד,
אבל נותנין לפני אונים ותרנגולים ולפני יוני הרדסיות.

פרק כד: משנה ד

מחתכין את הדלועין לפני הבהמה, ואת הנבלה לפני הכלבים.
רבי יהודה אומר: אם לא היתה נבלה מערב שבת, אסורה,
לפי שאינה מן המוכן.

פרק כד: משנה ה

מפירין נדרים בשבת, ונשאלין לדברים שהן לצרף השבת.
פוקקין את המאור, ומודדין את המטלית ואת המקוה.
ומעשה בימי אביו של רבי צדוק ובימי אבא שאול בן בטנית,
שפקקו את המאור בטפיח, וקשרו את המקדה בגמי,
לידע אם יש בגיגית פותח טפח אם לאו.
ומדבריהן למדנו, שפוקקין ומודדין וקושרין בשבת.

מסכת עירובין

פרק א: משנה א

מבוי שהוא גבוה למעלה מעשרים אמה, ימעט.
רבי יהודה אומר: אינו צריך.
והרחב מעשר אמות, ימעט.
ואם יש לו צורת הפתח,
אף על פי שהוא רחב מעשר אמות, אין צריך למעט

עירובין א:ב – א:ה

פרק א: משנה ב

הכשר מבוי,
בית שמאי אומרים: לחי וקורה, ובית הלל אומרים: לחי או קורה.
רבי אליעזר אומר: לחיין.
משום רבי ישמעאל אומר תלמיד אחד לפני רבי עקיבא:
לא נחלקו בית שמאי ובית הלל על מבוי שהוא פחות מארבע אמות,
שהוא או בלחי או בקורה.
על מה נחלקו?
על רחב מארבע אמות ועד עשר,
שבית שמאי אומרים: לחי וקורה, ובית הלל אומרים: או לחי או קורה.
אמר רבי עקיבא: על זה ועל זה נחלקו.

פרק א: משנה ג

הקורה שאמרו, רחבה כדי לקבל אריח.
ואריח, חצי לבנה של שלשה טפחים.
דיה לקורה שתהא רחבה טפח, כדי לקבל אריח לארכו.

פרק א: משנה ד

רחבה, כדי לקבל אריח, ובריאה, כדי לקבל אריח.
רבי יהודה אומר: רחבה אף על פי שאין בריאה.

פרק א: משנה ה

היתה של קש או של קנים, רואין אותה כאלו היא של מתכת.
עקמה, רואין אותה כאלו היא פשוטה.
עגלה, רואין אותה כאלו היא מרבעת.
כל שיש בהקפו שלשה טפחים, יש בו רחב טפח.

עירובין א:ו – א:ט

פרק א: משנה ו

לְחַיֵּין שְׁאֵמְרוּ, גָּבְהוּ עֲשֶׂרֶה טְפָחִים, וְרַחְבּוֹ וְעֵבִין כָּל שֶׁהוּא.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: רַחְבּוֹ שְׁלֹשָׁה טְפָחִים.

פרק א: משנה ז

בְּכֹל עוֹשֵׂין לְחַיֵּין, אֶפְלוּ בְּדָבָר שֶׁיֵּשׁ בּוֹ רוּחַ חַיִּים. וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר.
וּמְטַמֵּא מְשׁוּם גּוֹלֵל, וְרַבִּי מֵאִיר מְטַהֵר.
וְכוֹתֵבִין עָלָיו גְּטֵי נָשִׁים, וְרַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי פוֹסֵל.

פרק א: משנה ח

שִׁירָא שְׁחִנְתָּה בְּבִקְעָה וְהִקְיִפוּהָ בְּכֵלֵי בְּהֵמָה, מְטַלְטְלִין בְּתוֹכָהּ,
וּבְלִבָּד שִׁיָּהָא גָּדַר גְּבוּהָ עֲשֶׂרֶה טְפָחִים, וְלֹא יִהְיוּ פְּרָצוֹת יִתְרוֹת עַל הַבְּנִין.
כָּל פְּרָצָה שֶׁהִיא כְּעֶשֶׂר אַמּוֹת, מִתְּרַת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּפֶתַח.
יִתֵּר מִכָּאן, אֲסוּר.

פרק א: משנה ט

מִקְיִפִּין שְׁלֹשָׁה חֲבָלִים, זֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה וְזֶה לְמַעַלָּה מִזֶּה,
וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה בֵּין חֲבָל לְחֲבָרוֹ שְׁלֹשָׁה טְפָחִים.
שְׁעוֹר חֲבָלִים וְעֵבִין, יִתֵּר עַל טַפַּח, כְּדִי שִׁיָּהָא הַכֹּל עֲשֶׂרֶה טְפָחִים.

עירובין אי – בג

פרק א: משנה י

מקיפין בקנים, ובלבד שלא יהא בין קנה לחברו שלשה טפחים.
בשירא דברו, דברי רבי יהודה.
וחכמים אומרים: לא דברו בשירא אלא בהוה.
כל מחצה שאינה של שתי ושל ערב, אינה מחצה,
דברי רבי יוסי בר רבי יהודה.
וחכמים אומרים: אחד משני דברים.
ארבעה דברים פטרו במחנה:
(1) מביאין עצים מכל מקום, (2) ופטורים מרחיצת ידים,
(3) ומדמאי, (4) ומלערב.

פרק ב: משנה א

עושין פסין לביראות ארבעה דיומדין, נראין כשמנה, דברי רבי יהודה.
רבי מאיר אומר:
שמנה, נראין כשנים עשר, ארבעה דיומדין וארבעה פשוטין.
גבהו עשרה טפחים, ורחבו ששה, ועבין כל שהוא,
ובניהו כמלא שתי רבקות של שלש שלש בקר, דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר:
של ארבע ארבע, קשורות ולא מתרות, אחת נכנסת ואחת יוצאת.

פרק ב: משנה ב

מתר להקריב לבאר, ובלבד שתהא פרה ראשה ורבה בפנים ושותה.
מתר להרחיק כל שהוא, ובלבד שירבה בפסין.

פרק ב: משנה ג

רבי יהודה אומר: עד בית סאתים.
אמרו לו: לא אמרו בית סאתים אלא לגנה ולקרפף,
אבל אם היה דיר או סחר, או מקצה או חצר,
אפלו בית חמשת כורין, אפלו בית עשרה כורין, מתר.
ומתר להרחיק כל שהוא, ובלבד שירבה בפסין.

עירובין ב:ד – ג:א

פרק ב: משנה ד

רבי יהודה אומר: אם היתה דרך הרבים מפסקתו, יסלקנה לצדדיו. **וחכמים** אומרים: אינו צריך. אחד בור הרבים, ובאר הרבים, ובאר היחיד, עושין להן פסין, אבל לבור היחיד עושין לו מחצה גבוה עשרה טפחים, **דברי רבי עקיבא**. **רבי יהודה בן בבא** אומר: אין עושין פסין אלא לבאר הרבים בלבד, ולשאר עושין חגורה גבוה עשרה טפחים.

פרק ב: משנה ה

ועוד אמר **רבי יהודה בן בבא**: הגנה והקרפף שהו שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים, מקפת גדר גבוה עשרה טפחים, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שומירה או בית דירה, או שתהא סמוכה לעיר. **רבי יהודה** אומר: אפלו אין בה אלא בור ושיח ומערה, מטלטלין בתוכה. **רבי עקיבא** אומר: אפלו אין בה אחת מכל אלו, מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שבעים אמה ושירים על שבעים אמה ושירים. **רבי אליעזר** אומר: אם היה ארכה יתר על רחבה אפלו אמה אחת, אין מטלטלין בתוכה. **רבי יוסי** אומר: אפלו ארכה פי שנים ברחבה, מטלטלין בתוכה.

פרק ב: משנה ו

אמר **רבי אלעאי**: שמעתי מ**רבי אליעזר**, ואפלו היא כבית כור. וכן שמעתי ממונ: אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא ערב, ביתו אסור מלהכניס ולהוציא, לו, אבל להם מתר. וכן שמעתי ממונ: שיוצאין בעקרבנים בפסח. וחזרתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר, ולא מצאתי.

פרק ג: משנה א

בכל מערבין ומשתתפים, חוץ מן המים ומן המלח. והכל נקח בכסף מעשר, חוץ מן המים ומן המלח.

הנודר מן המזון, מתר במים ובמלח.
מערבין לנזיר בין ולישראל בתרומה.
סומכוס אומר: בחלין.

ולכהו בבית הפרס.
רבי יהודה אומר: אפלו בבית הקברות, מפני שיכול לילך לחוץ ולאכל.

עירובין ג:ב – ג:ה

פרק ג: משנה ב

מְעַרְבִין בְּדַמְאֵי, וּבְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שְׁנֵטְלָה תְרוּמָתוֹ, וּבְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁנִּפְדּוּ. וְהַכֹּהֲנִים, בְּחֵלָה וּבְתְרוּמָה. אֲבָל לֹא בְטָבֵל, וְלֹא בְמַעֲשֵׂר רֵאשׁוֹן שֶׁלֹּא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ, וְלֹא בְמַעֲשֵׂר שְׁנֵי וְהַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדּוּ. הַשּׁוֹלֵחַ עֲרוּבוֹ בְיַד חֵרֶשׁ, שׁוֹטֵה וְקֶטָן, אוֹ בְיַד מִי שְׂאִינוֹ מוֹדָה בְּעֲרוּב, אֵינוֹ עֲרוּב. וְאִם אָמַר לְאַחַר לְקַבְּלוֹ מִמֶּנּוּ, הֲרִי זֶה עֲרוּב.

פרק ג: משנה ג

נִתְּנוּ בְּאֵילָן, לְמַעַל מַעֲשֵׂרָה טְפָחִים, אֵין עֲרוּבוֹ עֲרוּב. לְמַטָּה מַעֲשֵׂרָה טְפָחִים, עֲרוּבוֹ עֲרוּב. נִתְּנוּ בְּבוֹר, אֶפְלוֹ עָמוּק מֵאָה אִמָּה, עֲרוּבוֹ עֲרוּב. נִתְּנוּ בְּרֵאשׁ הַקֶּנֶה אוֹ בְּרֵאשׁ הַקֶּנֶדֶס בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא תְלוּשׁ וְנִעוּץ, אֶפְלוֹ גְבוּהַ מֵאָה אִמָּה, הֲרִי זֶה עֲרוּב. נִתְּנוּ בְּמַגְדָּל וְאֲבַד הַמַּפְתָּח, הֲרִי זֶה עֲרוּב. **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹמֵר: אִם אֵינוֹ יוֹדֵעַ שֶׁהַמַּפְתָּח בְּמִקוֹמוֹ, אֵינוֹ עֲרוּב.

פרק ג: משנה ד

נִתְּגַלְגַּל חוּץ לְתַחוּם, וְנָפַל עָלָיו גֶּל, אוֹ נִשְׂרַף, אוֹ תְרוּמָה וְנִטְמָאת, מִבְּעוֹד יוֹם, אֵינוֹ עֲרוּב, מִשְׁחֵשְׁכָה, הֲרִי זֶה עֲרוּב. אִם סָפַק, **רַבִּי מֵאִיר** וְ**רַבִּי יְהוּדָה** אוֹמְרִים: הֲרִי זֶה חִפְּרָה גָּמֹל. **רַבִּי יוֹסֵי** וְ**רַבִּי שְׁמַעוֹן** אוֹמְרִים: סָפַק עֲרוּב, כָּשֶׁר. אָמַר **רַבִּי יוֹסֵי**: אֲבִטּוּלְמוֹס הַעֵיד מִשּׁוּם חֲמִשָּׁה זְקָנִים עַל סָפַק עֲרוּב שְׁכָשֶׁר.

פרק ג: משנה ה

מִתְּנָה אָדָם עַל עֲרוּבוֹ וְאוֹמֵר: "אִם בָּאוּ גוֹיִים מִן הַמְּזֻרָח, עֲרוּבִי לְמַעַרְב. מִן הַמַּעַרְב, עֲרוּבִי לְמִזְרָח. אִם בָּאוּ מִכָּאן וּמִכָּאן, לְמִקוֹם שְׂאֲרָצָה אֶלֶד."

לא באו לא מכאן ולא מכאן, הריני כבני עירי."
"אם בא חכם מן המזרח, ערובי למזרח. מן המערב, ערובי למערב.
בא לכאן ולכאן, למקום שארצה אלך.
לא לכאן ולא לכאן, הריני כבני עירי."
רבי יהודה אומר: אם היה אחד מהן רבו, הולך אצל רבו,
ואם היו שניהם רבותיו, למקום שירצה ילך.

עירובין ג:ו – ג:ט

פרק ג: משנה ו

רבי אליעזר אומר: יום טוב הסמוך לשבת, בין מלפניה ובין מלאחריה, מערב אדם שני ערובין ואומר: "ערובי הראשון למזרח, והשני למערב". "הראשון למערב, והשני למזרח". "ערובי הראשון, והשני כבני עירי". "ערובי השני, והראשון כבני עירי". **וחכמים** אומרים: מערב לרוח אחת, או אינו מערב כל עקר. או מערב לשני ימים, או אינו מערב כל עקר. כיצד יעשה? מוליכו בראשון, ומחשיך עליו ונוטלו ובא לו. בשני מחשיך עליו ואוכלו. ונמצא משתכר בהליכתו ומשתכר בערובו. נאכל בראשון, ערובו לראשון ואינו ערוב לשני. אמר להם **רבי אליעזר**: מודים אתם לי שהן שתי קדשות.

פרק ג: משנה ז

רבי יהודה אומר: ראש השנה, שהיה ירא שמא תתעבר, מערב אדם שני ערובין ואומר: "ערובי בראשון למזרח ובשני למערב", "בראשון למערב ובשני למזרח". "ערובי בראשון, ובשני כבני עירי". "ערובי בשני, ובראשון כבני עירי". ולא הודו לו **וחכמים**.

פרק ג: משנה ח

ועוד אמר **רבי יהודה**: מתנה אדם על הפלכלה ביום טוב ראשון ואוכלה בשני. וכן ביצה שנולדה בראשון, תאכל בשני. ולא הודו לו **וחכמים**.

פרק ג: משנה ט

רבי דוסא בן הרקינס אומר: העובר לפני התבה ביום טוב של ראש השנה אומר: "החליצנו ה' אלהינו את יום ראש חדש הזה, אם היום, אם למחר". ולמחר הוא אומר: "אם היום, אם אמש". ולא הודו לו **וחכמים**.

עירובין ד:א – ד:ד

פרק ד: משנה א

מי שהוציא אוהו גוים או רוח רעה, אין לו אלא ארבע אמות.
החזירוהו, כאלו לא יצא.
הוליקוהו לעיר אחרת, נתנוהו בדיר או בסהר,
רבו גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה אומרים: מהלך את כלה.
רבי יהושע ורבי עקיבא אומרים: אין לו אלא ארבע אמות.
מעשה שבאו מפרנדיסין והפליגה ספינתם ביים.
רבו גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה הלכו את כלה.
רבי יהושע ורבי עקיבא לא זזו מארבע אמות, שרצו להחמיר על עצמן.

פרק ד: משנה ב

פעם אחת לא נכנסו לנמל עד שחשכה.
אמרו לו לרבו גמליאל: "מה אנו לירד?"
אמר להן:
"מתר אתם, שכבר הייתי מסתפל, והיינו בתוך התחום עד שלא חשכה".

פרק ד: משנה ג

מי שיצא ברשות ואמרו לו: "כבר נעשה מעשה",
יש לו אלפים אמה לכל רוח.
אם היה בתוך התחום, כאלו לא יצא,
שכל היוצאים להציל, חוזרין למקומן.

פרק ד: משנה ד

מי שישב בדרך, ועמד, וראה והרי הוא סמוך לעיר,
הואיל ולא היתה כונתו לכך, לא יפנס, דברי רבי מאיר.
רבי יהודה אומר: יפנס.
אמר רבי יהודה: מעשה היה, ונכנס רבי טרפון בלא מתכוון.

עירובין ד:ה – ד:ח

פרק ד: משנה ה

מי שישן בדרך ולא ידע שחשכה, יש לו אלפים אמה לכל רוח, דברי רבי יוחנן בן נורי.
וחכמים אומרים: אין לו אלא ארבע אמות.
רבי אליעזר אומר: והוא באמצעון.
רבי יהודה אומר: לאיזה רוח שירצה ילך.
ומודה רבי יהודה שאם ברר לו, שאינו יכול לחזור בו.

פרק ד: משנה ו

היו שנים, מקצת אמותיו של זה בתוך אמותיו של זה, מביאין ואוכלין באמצע, ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך של חברו.
היו שלשה, והאמצעי מבלע ביניהן, הוא מתר עמהן והן מתרין עמו, ושנים החיצונים אסורים זה עם זה.
אמר רבי שמעון: למה הדבר דומה? לשלש חצרות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרשות הרבים, ערבו שתיהן עם האמצעית, היא מתרת עמהם והן מתרות עמה, ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו.

פרק ד: משנה ז

מי שבא בדרך וחשכה לו, והיה מכיר אילן או גדר, ואמר: "שביתתי תחתיו", לא אמר כלום.
"שביתתי בעקרו", מהלך ממקום רגליו ועד עקרו אלפים אמה, ומעקרו ועד ביתו אלפים אמה.
נמצא מהלך משחשכה ארבעת אלפים אמה.

פרק ד: משנה ח

אם אינו מכיר, או שאינו בקי בהלכה, ואמר: "שביתתי במקומי", זכה לו מקומו אלפים אמה לכל רוח. עגלות, דברי רבי חנינא בן אנטיגנוס. וחכמים אומרים: מרבעות, כטבלא מרבעת, כדי שיהא נשכר לזויות.

עירובין ד:ט – ה:א

פרק ד: משנה ט

וְזוּ הִיא שְׁאֵמְרוּ, הָעֲנִי מְעַרְב בְּרִגְלָיו:
אָמַר רַבִּי מֵאִיר: אֲנִי אֵין לָנוּ אֵלָא עָנִי.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: אֶחָד עָנִי וְאֶחָד עֹשֵׂיר,
לֹא אֵמְרוּ מְעַרְבִין בְּפֶת אֵלָא לְהַקֵּל עַל הָעֹשֵׂיר, שֶׁלֹּא יֵצֵא וְיַעְרַב בְּרִגְלָיו.

פרק ד: משנה י

מִי שֶׁיֵּצֵא לִילָד בְּעִיר שֶׁמְעַרְבִין בָּהּ וְהִחְזִירוּ חֲבֵרוֹ,
הוּא מֵתָר לִילָד וְכֹל בְּנֵי הָעִיר אֲסוּרִין, דְּבַרִּי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מֵאִיר אֹמֵר: כֹּל שֶׁהוּא יָכוֹל לְעַרְב וְלֹא עָרַב, הֵרִי זֶה חֲפֹר גָּמֹל.

פרק ד: משנה יא

מִי שֶׁיֵּצֵא חוּץ לְתַחֲוּם, אֶפְלוּ אִמָּה אַחַת, לֹא יִכָּנֵס.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר: שְׁתֵּי־יָמִים, יִכָּנֵס, שְׁלֹשׁ, לֹא יִכָּנֵס.
מִי שֶׁהִחְשִׁיד חוּץ לְתַחֲוּם, אֶפְלוּ אִמָּה אַחַת, לֹא יִכָּנֵס.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר: אֶפְלוּ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמוֹת, יִכָּנֵס,
שֶׁאֵין הַמְשׁוֹחֹת מְמַצִּין אֶת הַמְדוֹת, מִפְּנֵי הַטּוֹעִין.

פרק ה: משנה א

כִּיצַד מְעַבְרִין אֶת הָעָרִים?
בֵּית נִכְנָס בֵּית יוֹצֵא, פְּגוּם נִכְנָס פְּגוּם יוֹצֵא.
הָיוּ שָׁם גְּדוּדֵי־גִבּוֹהוֹת עֹשְׂרֵה טְפָחִים,
וְגֹשְׁרִים וְנִפְשׁוֹת, שֵׁשׁ בָּהֶן בֵּית דִּירָה,
מוֹצִיאִין אֶת הַמְּדָה כְּנֶגְדָּה, וְעוֹשִׂין אוֹתָהּ כְּמִין טַבָּלָא מְרַבֵּעַת,
כְּדִי שִׁיְהֵא נִשְׁכַּר אֶת הַזּוּיּוֹת.

עירובין ה:ב – ה:ה

פרק ה: משנה ב

נֹתְנִין קֶרֶפֶף לְעִיר, דְּבָרֵי **רַבִּי מֵאִיר**.
וְחֻכְמִים אֹמְרִים: לֹא אָמְרוּ קֶרֶפֶף אֶלָּא בֵּין שְׁתֵּי עִירוֹת,
אִם יֵשׁ לָזוּ שְׁבַעַיִם אֲמָה וְשִׁירִים, וְלָזוּ שְׁבַעַיִם אֲמָה וְשִׁירִים,
עוֹשֶׂה קֶרֶפֶף לְשִׁתְּיהוּ לְהִיּוֹתוֹ כְּאַחַת.

פרק ה: משנה ג

וְכֵן שְׁלֹשָׁה כְּפָרִים הַמְשַׁלְּשִׁין,
אִם יֵשׁ בֵּין שְׁנַיִם הַחִיצוֹנִים מֵאָה וְאַרְבַּעַיִם וְאַחַד וְשָׁלִישׁ,
עָשָׂה אֶמְצָעִי אֶת שְׁלִשְׁתּוֹ לְהִיּוֹתוֹ כְּאַחַד.

פרק ה: משנה ד

אִין מוֹדְדִין אֶלָּא בְּחֶבֶל שֶׁל חֲמִשִּׁים אֲמָה, לֹא פָחוֹת וְלֹא יוֹתֵר.
וְלֹא יִמְדוּד אֶלָּא כְּנֶגֶד לְבוֹ.
הָיָה מוֹדֵד וְהִגִּיעַ לְגִיא אוֹ לְגֵדֵר, מִבְּלִיעוֹ וְחוֹזֵר לְמִדְתּוֹ.
הִגִּיעַ לְהַר, מִבְּלִיעוֹ וְחוֹזֵר לְמִדְתּוֹ, וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יֵצֵא חוּץ לְתַחֲוֹם.
אִם אִינוּ יָכוֹל לְהַבְלִיעוֹ,
בְּזוֹ אָמַר **רַבִּי דוֹסֵתַאי בְּרַבִּי יֵנְאִי** מִשּׁוֹם **רַבִּי מֵאִיר**:
שָׁמַעְתִּי שֶׁמֻקְדָּרִין בְּהָרִים.

פרק ה: משנה ה

אִין מוֹדְדִין אֶלָּא מִן הַמְּמַחָה.
רְבָה לְמִקּוֹם אֶחָד וּמַעַט לְמִקּוֹם אַחֵר, שׁוֹמְעִין לְמִקּוֹם שְׂרָבָה.
רְבָה לְאַחַד וּמַעַט לְאַחֵר, שׁוֹמְעִין לְמִרְבָּה.
אֶפְלוּ עֶבֶד, אֶפְלוּ שְׂפָחָה, נֶאֱמָנִין לֹמֵר: "עַד כָּאן תַּחֲוֹם שַׁבָּת",
שֶׁלֹּא אָמְרוּ חֻכְמִים אֶת הַדָּבָר לְהַחְמִיר אֶלָּא לְהַקֵּל.

עירובין ה:ו – ה:ט

פרק ה: משנה ו

עיר של יחיד ונעשית של רבים, מערבין את כלה. ושל רבים ונעשית של יחיד, אין מערבין את כלה, אלא אם כן עשה חוצה לה בעיר חדשה שביהודה, שיש בה חמשים דיורים, דברי רבי יהודה. **רבי שמעון** אומר: שלש חצרות של שני בתים.

פרק ה: משנה ז

מי שהיה במזרח ואמר לבנו: "ערב לי במערב", במערב ואמר לבנו: "ערב לי במזרח", אם יש הימנו ולביתו אלפים אמות, ולערובו יותר מכאן, מתר לביתו ואסור לערובו. לערובו אלפים אמה, ולביתו יותר מכאן, אסור לביתו ומתר לערובו. הנותן את ערובו בעבורה של עיר, לא עשה ולא כלום. נתנו חוץ לתחום, אפלו אמה אחת, מה שנשפר הוא מפסיד.

פרק ה: משנה ח

אנשי עיר גדולה מהלכין את כל עיר קטנה, ואין אנשי עיר קטנה מהלכין את כל עיר גדולה. כיצד? מי שהיה בעיר גדולה ונתן את ערובו בעיר קטנה, בעיר קטנה ונתן את ערובו בעיר גדולה, מהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה. **ורבי עקיבא** אומר: אין לו אלא ממוקום ערובו אלפים אמה.

פרק ה: משנה ט

אמר להו **רבי עקיבא**: אי אתם מודים לי בנותן ערובו במערה, שאין לו ממוקום ערובו אלא אלפים אמה. אמרו לו: אימתי? בזמן שאין בה דיורין, אבל יש בה דיורין, מהלך את כלה וחוצה לה אלפים אמה. נמצא, קל תוכה מעל גבה. ולמודד שאמרו נותנין לו אלפים, שאפלו סוף מדתו כלה במערה.

עירובין ו:א – ו:ד

פרק ו: משנה א

הָדָר עִם הַנְּכָרִי בַּחֲצֵר, או עִם מִי שְׂאִינוּ מוֹדָה בְּעֶרֶב, הֲרִי זֶה אוֹסֵר עָלַי, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן יַעֲקֹב אוֹמֵר:
לְעוֹלָם אֵינוֹ אוֹסֵר עַד שֶׁיְהוּ שְׁנֵי יִשְׂרָאֵלִים אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה.

פרק ו: משנה ב

אָמַר רַבּוֹן גַּמְלִיאֵל: מַעֲשֶׂה בְּצִדּוּקֵי אֶחָד, שֶׁהִיָּה דָר עִמָּנוּ בְּמִבּוּי בִירוּשָׁלַיִם, וְאָמַר לָנוּ אָבָא: "מִהָרֹו וְהוֹצִיאוּ אֶת כָּל הַכֵּלִים לְמִבּוּי, עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וְיֵאָסֵר עֲלֵיכֶם".
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר בְּלִשׁוֹן אַחֵר: "מִהָרֹו וְעָשׂוּ צְרָכֵיכֶם בְּמִבּוּי עַד שֶׁלֹּא יוֹצִיא וְיֵאָסֵר עֲלֵיכֶם".

פרק ו: משנה ג

אֲנָשֵׁי חֲצֵר שֶׁשָּׂכַח אֶחָד מֵהֶן וְלֹא עָרַב, בֵּיתוֹ אָסוּר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהוֹצִיא, לוֹ וְלָהֶם, וְשָׁלְהֶם מִתְרִין, לוֹ וְלָהֶם. נִתְּנוּ לוֹ רְשׁוּתוֹ, הוּא מִתֵּר וְהוּ אָסוּרִין. הֵיוּ שְׁנַיִם, אוֹסְרִין זֶה עַל זֶה, שֶׁאֶחָד נוֹתֵן רְשׁוּת וְנוֹטֵל רְשׁוּת, שְׁנַיִם נוֹתְנִים רְשׁוּת וְאֵין נוֹטֵלִין רְשׁוּת.

פרק ו: משנה ד

מֵאִימְתֵי נוֹתְנִין רְשׁוּת?
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: מִבְּעוֹד יוֹם, וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: מִשְׁחַשְׁכָּה. מִי שֶׁנָּתַן רְשׁוּתוֹ וְהוֹצִיא, בֵּין בְּשׁוּגֵג בֵּין בְּמִזִּיד, הֲרִי זֶה אוֹסֵר, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: בְּמִזִּיד אוֹסֵר, בְּשׁוּגֵג אֵינוֹ אוֹסֵר.

עירובין ו:ה – ו:ח

פרק ו: משנה ה

בעל הבית שהיה שתף לשכנים, לזה ביין ולזה ביין, אינם צריכים לערב. לזה ביין ולזה בשמן, צריכים לערב. **רבי שמעון** אומר: אחד זה ואחד זה, אינם צריכים לערב.

פרק ו: משנה ו

חמש חבורות ששבתו בטרקלין אחד, **בית שמאי** אומרים: ערוב לכל חבורה וחבורה. **ובית הלל** אומרים: ערוב אחד לכלן. ומוודים, בזמן שמקצתן שרוין בחדרים או בעליות, שהן צריכין ערוב לכל חבורה וחבורה.

פרק ו: משנה ז

האחין השתפין שהיו אוכלין על שלחן אביהם וישנים בבתיהם, צריכין ערוב לכל אחד ואחד. לפיכך, אם שכח אחד מהם ולא ערב, מבטל את רשותו. אימתי?
בזמן שמוליכין ערובן במקום אחר, אבל אם היה ערוב בא אצלן, או שאין עמהו דיורין בחדר, אינן צריכין לערב.

פרק ו: משנה ח

חמש חצרות פתוחות זו לזו ופתוחות למבוי, ערבו בחצרות ולא נשתתפו במבוי, מתרין בחצרות ואסורין במבוי. ואם נשתתפו במבוי, מתרין כאן וכאן. ערבו בחצרות ונשתתפו במבוי, ושכח אחד מבני חצר ולא ערב, מתרין כאן וכאן. מבני מבוי ולא נשתתף, מתרין בחצרות ואסורין במבוי, שהמבוי לחצרות כחצר לבתים.

עירובין ו:ט – ז:ב

פרק ו: משנה ט

שְׁתֵּי חֲצוֹת, זו לְפָנִים מִזוֹ,
עֲרֵבָה הַפְּנִימִית וְלֹא עֲרֵבָה הַחִיצוֹנָה, הַפְּנִימִית מִתְּרַת וְהַחִיצוֹנָה אֲסוּרָה.
הַחִיצוֹנָה, וְלֹא הַפְּנִימִית, שְׁתִּיחֵן אֲסוּרוֹת.
עֲרֵבָה זוֹ לְעֶצְמָה וְזוֹ לְעֶצְמָה, זוֹ מִתְּרַת בְּפָנֵי עֶצְמָה וְזוֹ מִתְּרַת בְּפָנֵי עֶצְמָה.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹסֵר הַחִיצוֹנָה, שֶׁדְּרִיסַת הַרְגֵל אוֹסְרָתָה.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: אֵין דְּרִיסַת הַרְגֵל אוֹסְרָתָה.

פרק ו: משנה י

שָׁכַח אֶחָד מִן הַחִיצוֹנָה וְלֹא עֲרַב, הַפְּנִימִית מִתְּרַת וְהַחִיצוֹנָה אֲסוּרָה.
מִן הַפְּנִימִית וְלֹא עֲרַב, שְׁתִּיחֵן אֲסוּרוֹת.
נִתְּנוּ עֲרוּבוֹן בְּמָקוֹם אֶחָד, וְשָׁכַח אֶחָד,
בֵּין מִן הַפְּנִימִית בֵּין מִן הַחִיצוֹנָה, וְלֹא עֲרַב, שְׁתִּיחֵן אֲסוּרוֹת.
וְאִם הָיוּ שְׁלֵשׁ יַחֲדִים, אֵינֶן צְרִיכִין לְעֲרַב.

פרק ז: משנה א

חֲלוֹן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת,
אֲרַבְעָה עַל אֲרַבְעָה, בְּתוֹךְ עֶשְׂרֵה,
מְעֲרָבִין שְׁנַיִם, וְאִם רְצוּ, מְעֲרָבִין אֶחָד.
פָּחוֹת מֵאֲרַבְעָה עַל אֲרַבְעָה, אוֹ לְמַעְלָה מֵעֶשְׂרֵה,
מְעֲרָבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעֲרָבִין אֶחָד.

פרק ז: משנה ב

כֶּתֵל שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצוֹת גְּבוּהָ עֶשְׂרֵה וְרֹחַב אֲרַבְעָה,
מְעֲרָבִין שְׁנַיִם וְאֵין מְעֲרָבִין אֶחָד.
הָיוּ בְּרֵאשׁוֹ פְּרוֹת, אֵלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין, וְאֵלוֹ עוֹלִין מִכָּאן וְאוֹכְלִין,
וּבְלֶבֶד שְׁלֵא יוֹרִידוֹ לְמִטָּה.
נִפְרָצָה הַכֶּתֵל עַד עֶשֶׂר אַמּוֹת, מְעֲרָבִין שְׁנַיִם,
וְאִם רְצוּ מְעֲרָבִין אֶחָד, מִפְּנֵי שֶׁהוּא כִּפְתּוֹחַ.
יֹתֵר מִכָּאן, מְעֲרָבִין אֶחָד וְאֵין מְעֲרָבִין שְׁנַיִם.

עירובין זג – זו

פרק ז: משנה ג

חֲרִיץ שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת עֲמוֹק עֶשְׂרֵה וָרֶחֶב אַרְבַּע,
מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד, אֶפְלוּ מִלֵּא קֵשׁ אוֹ תָבֹן.
מִלֵּא עֶפֶר, אוֹ צִרוּרוֹת, מְעַרְבִין אֶחָד, וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם.

פרק ז: משנה ד

נָתַן עָלָיו נֶסֶר שֶׁהוּא רָחֵב אַרְבָּעָה טַפָּחִים, וְכֵן שְׁתֵּי גִזְזוּטְרָאוֹת זוֹ כְּנֶגֶד זוֹ,
מְעַרְבִין שְׁנַיִם, וְאִם רָצוּ, מְעַרְבִין אֶחָד.
פְּחוֹת מִכָּאן, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד.

פרק ז: משנה ה

מִתְבָּן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת, גְּבוּהַ עֶשְׂרֵה טַפָּחִים,
מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין אֶחָד.
אֵלוּ מֵאֲכִילִין מִכָּאן וְאֵלוּ מֵאֲכִילִין מִכָּאן.
נִתְמַעַט הַתְּבֹן מֵעֶשְׂרֵה טַפָּחִים, מְעַרְבִין אֶחָד וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם.

פרק ז: משנה ו

כִּיצַד מִשְׁתַּתְּפִין בְּמִבּוּי?
מְנִיחַ אֶת הַחֲבִית וְאוֹמֵר: "הֲרִי זוֹ לְכֹל בְּנֵי מִבּוּי",
וּמִזְכֶּה לָהֶן עַל יְדֵי בְּנוֹ וּבִתּוֹ הַגְּדוֹלִים
וְעַל יְדֵי עֶבְדּוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעֵבֶרִים וְעַל יְדֵי אִשְׁתּוֹ,
אֲבֵל אִינוּ מִזְכֶּה לֹא עַל יְדֵי בְּנוֹ וּבִתּוֹ הַקְּטַנִּים
וְלֹא עַל יְדֵי עֶבְדּוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הַכְּנַעֲנִים, מִפְּנֵי שֶׁיֵּדוֹן כִּידוֹ.

עירובין ז:ז – ז:י

פרק ז: משנה ז

נְתַמְעֵט הָאֶכֶל, מוֹסִיף וּמְזַכֶּה, וְאִין צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ.
נְתוּסְפוּ עֲלֵיהֶם, מוֹסִיף וּמְזַכֶּה, וְצָרִיךְ לְהוֹדִיעַ.

פרק ז: משנה ח

כַּמָּה הוּא שְׁעוּרוֹ?
בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא מְרַבֵּין, מְזוּזוֹן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת לְכֻלָּם.
בְּזִמְנוֹ שֶׁהוּא מְעַטִּין, כְּגֵרוּגְרַת לְהוֹצֵאת שַׁבַּת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

פרק ז: משנה ט

אָמַר **רַבִּי יוֹסִי**: בְּמָה דְּבָרִים אָמוּרִים?
בְּתַחֲלַת עָרוֹב. אָבֵל בְּשִׁירֵי עָרוֹב, כָּל שֶׁהוּא.
וְלֹא אָמְרוּ לְעָרֵב בְּחֻצוֹת אֵלָא כִּדִּי שְׁלֵא לְשַׁכַּח אֶת הַתִּינּוֹקוֹת.

פרק ז: משנה י

בְּכָל מְעָרְבִין וּמְשַׁתְּתֵפִין, חוּץ מִן הַמַּיִם וּמִן הַמֶּלַח, דְּבָרֵי **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אָמַר: כִּכָּר הוּא עָרוֹב.
אֲפִלוּ מֵאִפְּהַ סָּאָה וְהִיא פְּרוּסָה, אִין מְעָרְבִין בָּהּ.
כִּכָּר בְּאֶסֶר וְהוּא שְׁלֵם, מְעָרְבִין בּוֹ.

עירובין זיא – ח:ג

פרק ז: משנה יא

נותן אדם מעה לחנוני ולנחתום כדי שיזפה לו ערוב, דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים: לא זכו לו מעותיו.
ומודים בשאר כל אדם שזכו לו מעותיו,
שאין מערבין לאדם אלא מדעתו.
אמר רבי יהודה: במה דברים אמורים? בערובי תחומין,
אבל בערובי חצרות, מערבין לדעתו ושלא לדעתו,
לפי שזכין לאדם שלא בפניו, ואין חבין לאדם שלא בפניו.

פרק ח: משנה א

כיצד משתתפין בתחומין?
מניח את החבית ואומר:
"הרי זה לכל בני עירי, לכל מי שילך לבית האבל או לבית המשתה."
וכל שקבל עליו מבעוד יום, מתר.
משתחשד, אסור, שאין מערבין משתחשד.

פרק ח: משנה ב

במה הוא שעורו? מזון שתי סעודות לכל אחד.
מזונו לחל ולא לשבת, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: לשבת ולא לחל.
וזה וזה מתכוננין להקל.
רבי יוחנן בן ברוקה אומר: מכפר בפנדיון, מארבע סאין בסלע.
רבי שמעון אומר: שתי ידות לכפר משלש לקב.
חציה לבית המנגע, וחצי חציה לפסל את הגויה.

פרק ח: משנה ג

אנשי חצר ואנשי מרפסת ששכחו ולא ערבו,
כל שגבוה עשרה טפחים, למרפסת. פחות מכאן, לחצר.
חלית הבור והסלע, גבוהים עשרה טפחים, למרפסת. פחות מכאן, לחצר.
במה דברים אמורים? בסמוכה.
אבל במפלגת, אפלו גבוה עשרה טפחים, לחצר.
ואיזו היא סמוכה? כל שאינה רחוקה ארבעה טפחים.

עירובין ח:ד – ח:ז

פרק ח: משנה ד

הנותן את ערובו בבית שער, אכסדרה ומרפסת, אינו ערוב.
והדר שם, אינו אוסר עליו.
בבית התבן ובבית הבקר ובבית העצים ובבית האוצרות, הרי זה ערוב.
והדר שם, אוסר עליו.
רבי יהודה אומר: אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית, אינו אוסר עליו.

פרק ח: משנה ה

המניח ביתו והלך לשבות בעיר אחרת,
אחד נכרי ואחד ישראל, הרי זה אוסר, דברי **רבי מאיר**.
רבי יהודה אומר: אינו אוסר.
רבי יוסי אומר: נכרי אוסר, ישראל אינו אוסר,
שאין דרך ישראל לבא בשבת.
רבי שמעון אומר:
אפלו הניח ביתו והלך לשבות אצל בתו באותה העיר, אינו אוסר,
שכבר הסיע מלבו.

פרק ח: משנה ו

בור שבין שתי חצרות, אין ממלאין ממנו בשבת,
אלא אם כן עשו לו מחצה גבוה עשרה טפחים
בין מלמעלה, בין מלמטה, בין מתוך אגנו.
רבן שמעון בן גמליאל אומר:
בית שמאי אומרים: מלמטה. **ובית הלל** אומרים: מלמעלה.
אמר רבי יהודה: לא תהא מחצה גדולה מן הכתל שביניהם.

פרק ח: משנה ז

אמת המים שהיא עוברת בחצר, אין ממלאין הימנה בשבת, אלא אם כן
עשו לה מחצה גבוה עשרה טפחים בכניסה וביציאה. **רבי יהודה** אומר,
כתל שעל גבה תדון משום מחצה. **אמר רבי יהודה**, מעשה באמה של
אבל שהיו ממלאין ממנה על פי זקנים בשבת. אמרו לו, מפני שלא היה
בה כשעור.

עירובין ח:ח – ח:יא

פרק ח: משנה ח

גזזטרא שהיא למעלה מן הפנים, אין ממלאין הימנה בשבת,
אלא אם כן עשו לה מחצה גבוה עשרה טפחים,
בין מלמעלה בין מלמטה.
וכן שתי גזזטראות זו למעלה מזו.
עשו לעליונה ולא עשו לתחתונה, שתיהן אסורות עד שייערבו.

פרק ח: משנה ט

חצר שהיא פחותה מארבע אמות, אין שופכין בתוכה מים בשבת,
אלא אם כן עשו לה עוקה מחזקת סאתים מן הנקב ולמטה,
בין מבחוץ בין מבפנים,
אלא שמבחוץ צריך לקמור, מבפנים אין צריך לקמור.

פרק ח: משנה י

רבי אליעזר בן יעקב אומר:
ביב שהוא קמור ארבע אמות ברשות הרבים, שופכין לתוכו מים בשבת.
וחכמים אומרים: אפלו גג או חצר מאה אמה, לא ישפך על פי הביב,
אבל שופך כגג לגג, והמים יורדין לביב.
החצר והאכסדרה מצטרפין לארבע אמות.

פרק ח: משנה יא

וכן שתי דיוטאות זו כנגד זו,
מקצתן עשו עוקה ומקצתן לא עשו עוקה,
את שעשו עוקה, מתרין, ואת שלא עשו עוקה, אסורין.

עירובין ט:א – ט:ד

פרק ט: משנה א

כָּל גָּגוֹת הָעִיר, רְשׁוֹת אַחַת,
וּבְלִבָּד שֶׁלֹּא יִהְיֶה גַּג גְּבוּהָ עֲשָׂרָה אוֹ נְמוּדָ עֲשָׂרָה, דִּבְרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: כָּל אֶחָד וְאֶחָד רְשׁוֹת בְּפָנָי עֲצָמוּ.
רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: אֶחָד גָּגוֹת וְאֶחָד חֲצֵרוֹת וְאֶחָד קַרְפִּיפּוֹת,
רְשׁוֹת אֶחָד לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ לְתוֹכָן, וְלֹא לְכָלִּים שֶׁשָּׁבְתוּ בְּתוֹךְ הַבַּיִת.

פרק ט: משנה ב

גַּג גָּדוֹל סָמוּךְ לְקָטָן, הַגָּדוֹל מֵתֵר וְהַקָּטָן אָסוּר.
חָצֵר גְּדוֹלָה שֶׁנִּפְרָצָה לְקָטָנָה, גְּדוֹלָה מֵתֵרָת, וְקָטָנָה אָסוּרָה,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כִּפְתָחָה שֶׁל גְּדוֹלָה.
חָצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת,
הַמְכַנִּיִּס מִתּוֹכָהּ לְרְשׁוֹת הַיְחִיד, אוֹ מִרְשׁוֹת הַיְחִיד לְתוֹכָהּ, חֵיב,
דִּבְרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: מִתּוֹכָהּ לְרְשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת, אוֹ מִרְשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת לְתוֹכָהּ, פְּטוּר,
מִפְּנֵי שֶׁהִיא כְּכַרְמְלִית.

פרק ט: משנה ג

חָצֵר שֶׁנִּפְרָצָה לְרְשׁוֹת הַרְבִּיּוֹת מִשְׁתֵּי רוּחוֹתֶיהָ,
וְכֵן בַּיִת שֶׁנִּפְרָץ מִשְׁתֵּי רוּחוֹתָיו, וְכֵן מְבוּי שֶׁנִּטְלוּ קוּרוֹתָיו אוֹ לְחִיּוֹ,
מֵתֵרִין בְּאוֹתוֹ שַׁבַּת וְאָסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: אִם מֵתֵרִין לְאוֹתוֹ שַׁבַּת, מֵתֵרִין לְעֵתִיד לְבֹא.
וְאִם אָסוּרִין לְעֵתִיד לְבֹא, אָסוּרִין לְאוֹתוֹ שַׁבַּת.

פרק ט: משנה ד

הַבּוֹנֵה עָלֶיהָ עַל גַּבֵּי שְׁנַי בָּתִּים, וְכֵן גִּשְׂרִים הַמְּפַלְשִׁים,
מְטַלְטְלִין תַּחְתֵּיהֶן בְּשַׁבַּת, דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.
וְעוֹד אָמַר רַבִּי יְהוּדָה: מְעַרְבִין לְמְבוּי הַמְּפַלֵּשׁ.
וְחֲכָמִים אוֹסְרִין.

עירובין יא – יד

פרק י: משנה א

המוצא תפלין, מכניסן זוג זוג. **רבן גמליאל** אומר: שנים שנים.
במה דברים אמורים?
בישנות, אבל בחדשות, פטור.
מצאן צבתים או כריכות, מחשיך עליהן ומביאן.
ובספנה, מכסן והולך לו.

פרק י: משנה ב

רבי שמעון אומר:
נותן לחברו, וחברו לחברו, עד שמגיע לחצר החיצונה.
וכן בנו, נותנו לחברו, וחברו לחברו, אפלו מאה.
רבי יהודה אומר:
נותן אדם חבית לחברו, וחברו לחברו, אפלו חוץ לתחום.
אמרו לו: לא תהלך זו יותר מרגלי בעליה.

פרק י: משנה ג

היה קורא בספר על האסקפה, נתגלגל הספר מידו, גוללו אצלו.
היה קורא בראש הגג ונתגלגל הספר מידו,
עד שלא הגיע לעשרה טפחים, גוללו אצלו.
משגגיע לעשרה טפחים, הופכו על הכתב.
רבי יהודה אומר:
אפלו אין מסלק מן הארץ אלא כמלא מחט, גוללו אצלו.
רבי שמעון אומר: אפלו בארץ עצמו גוללו אצלו,
שאין לך דבר משום שבות עומד בפני כתבי הקדש.

פרק י: משנה ד

זיו שלפני חלון, נותנין עליו ונוטלין ממנו בשבת.
עומד אדם ברשות היחיד ומטלטל ברשות הרבים,
ברשות הרבים ומטלטל ברשות היחיד,
ובלבד שלא יוציא חוץ מארבע אמות.

עירובין י"ה – י"ח

פרק י: משנה ה

לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתין ברשות הרבים,
ברשות הרבים וישתין ברשות היחיד.
וכן לא ירק.
רבי יהודה אומר: אף משנתלש רקו בפיו,
לא יהלך ארבע אמות עד שירק.

פרק י: משנה ו

לא יעמוד אדם ברשות היחיד וישתה ברשות הרבים,
ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד,
אלא אם כן הכניס ראשו ורבו למקום שהוא שותה.
וכן בגת.
קולט אדם מן המזחלה למטה מעשרה טפחים.
ומן הצנור, מכל מקום שותה.

פרק י: משנה ז

בור ברשות הרבים, וחלייתו גבוהה עשרה טפחים,
חלון שעל גביו ממלאין הימנו בשבת.
אשפה ברשות הרבים גבוהה עשרה טפחים,
חלון שעל גבה שופכין לתוכה מים בשבת.

פרק י: משנה ח

אילו שהוא מסד על הארץ,
אם אין נופו גבוה מן הארץ שלשה טפחים, מטלטלין תחתיו.
שרטו גבוהין מן הארץ שלשה טפחים, לא ישב עליהן.
הדלת שבמקצה וחדקים שבפרצה ומחצלות, אין נועלין בהן,
אלא אם כן גבוהים מן הארץ.

עירובין יט – ייב

פרק י: משנה ט

לא יֵעֲמֹד אָדָם בְּרִשּׁוֹת הַיְחָדִיד וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים,
בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים וַיִּפְתַּח בְּרִשּׁוֹת הַיְחָדִיד,
אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה מְחֻצָּה גְבוּהָה עֲשָׂרָה טַפָּחִים, דְּבַרֵי **רַבִּי מֵאִיר**.
אָמְרוּ לוֹ: מַעֲשֵׂה בְשׁוּק שֶׁל פְּטָמִין שֶׁהִיא בִירוּשָׁלַיִם,
שֶׁהִיוּ נוֹעְלִין וּמְנִיחִין אֶת הַמִּפְתָּח בְּחֵלוֹן שֶׁעַל גְּבֵי הַפְּתָח.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: שׁוּק שֶׁל צְמָרִים הִיא.

פרק י: משנה י

נֶגֶד שֵׁישׁ בְּרֵאשׁוֹ גִלְסֵטְרָא, **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר** אוֹסֵר, וְ**רַבִּי יוֹסִי** מְתִיר.
אָמַר **רַבִּי אֱלִיעֶזֶר**: מַעֲשֵׂה בִּכְנֶסֶת שֶׁבִטְבְּרִיא שֶׁהִיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ הַתֵּר,
עַד שֶׁבָּא רַבִּן גַּמְלִיאֵל וְהִזְקֵנִים וְאָסְרוּ לָהּ.
רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר: אֲסוּר נִהְגוּ בָּהּ,
בָּא רַבִּן גַּמְלִיאֵל וְהִזְקֵנִים וְהִתִּירוּ לָהּ.

פרק י: משנה יא

נֶגֶד הַנְּגֵרָר, נוֹעְלִים בּוֹ בַּמְקַדָּשׁ, אֲבָל לֹא בַּמְדִּינָה.
וְהַמִּנְחָה, כָּאֵן וְכָאֵן אָסוּר.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: הַמִּנְחָה מִתֵּר בַּמְקַדָּשׁ, וְהַנְּגֵרָר בַּמְדִּינָה.

פרק י: משנה יב

מְחֻזְרִין צִיר הַתְּחִתּוֹן בַּמְקַדָּשׁ, אֲבָל לֹא בַּמְדִּינָה.
וְהָעֲלִיּוֹן, כָּאֵן וְכָאֵן אָסוּר.
רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר: הָעֲלִיּוֹן בַּמְקַדָּשׁ, וְהַתְּחִתּוֹן בַּמְדִּינָה.

עירובין י"ג – פסחים א:א

פרק י: משנה יג

מחזירין רטיה במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחלה, פאן וכאן אסור.
קושרין נימא במקדש, אבל לא במדינה. אם בתחלה, פאן וכאן אסור.
חותכין זבלת במקדש, אבל לא במדינה. ואם בכלי, פאן וכאן אסור.

פרק י: משנה יד

כהן שלקה באצבעו, פורד עליה גמי במקדש, אבל לא במדינה.
אם להוציא דם, פאן וכאן אסור.
בוזקין מלח על גבי כבש בשביל שלא יחליקו,
וממלאים מבור הגולה ומבור הגדול בגלגל בשבת,
ומבאר הקר ביום טוב.

פרק י: משנה טו

שרץ שנמצא במקדש, פהו מוציאו בהמינו, שלא לשהות את הטמאה,
דברי רבי יוחנן בן ברוקה.
רבי יהודה אומר: בצבת של עץ, שלא לרבות את הטמאה.
מהיכן מוציאים אותה?
מן ההיכל ומן האולם ומבין האולם ולמזבח, דברי רבי שמעון בן ננס.
רבי עקיבא אומר: מקום שחיבין על זדונו פרת ועל שגגתו חטאת,
משם מוציאים אותה, ושאר כל המקומות כופין עליו פסכתה.
רבי שמעון אומר: מקום שהתירו לה חכמים, משלה נתנו לה,
שלא התירו לה אלא משום שבות.

מסכת פסחים

פרק א: משנה א

אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור היר.
כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה.
ולמה אמרו שתי שורות במרתף? מקום שמכניסין בו חמץ.
בית שמאי אומרים: שתי שורות על פני כל המרתף.
ובית הלל אומרים: שתי שורות החיצונות שהן העליונות.